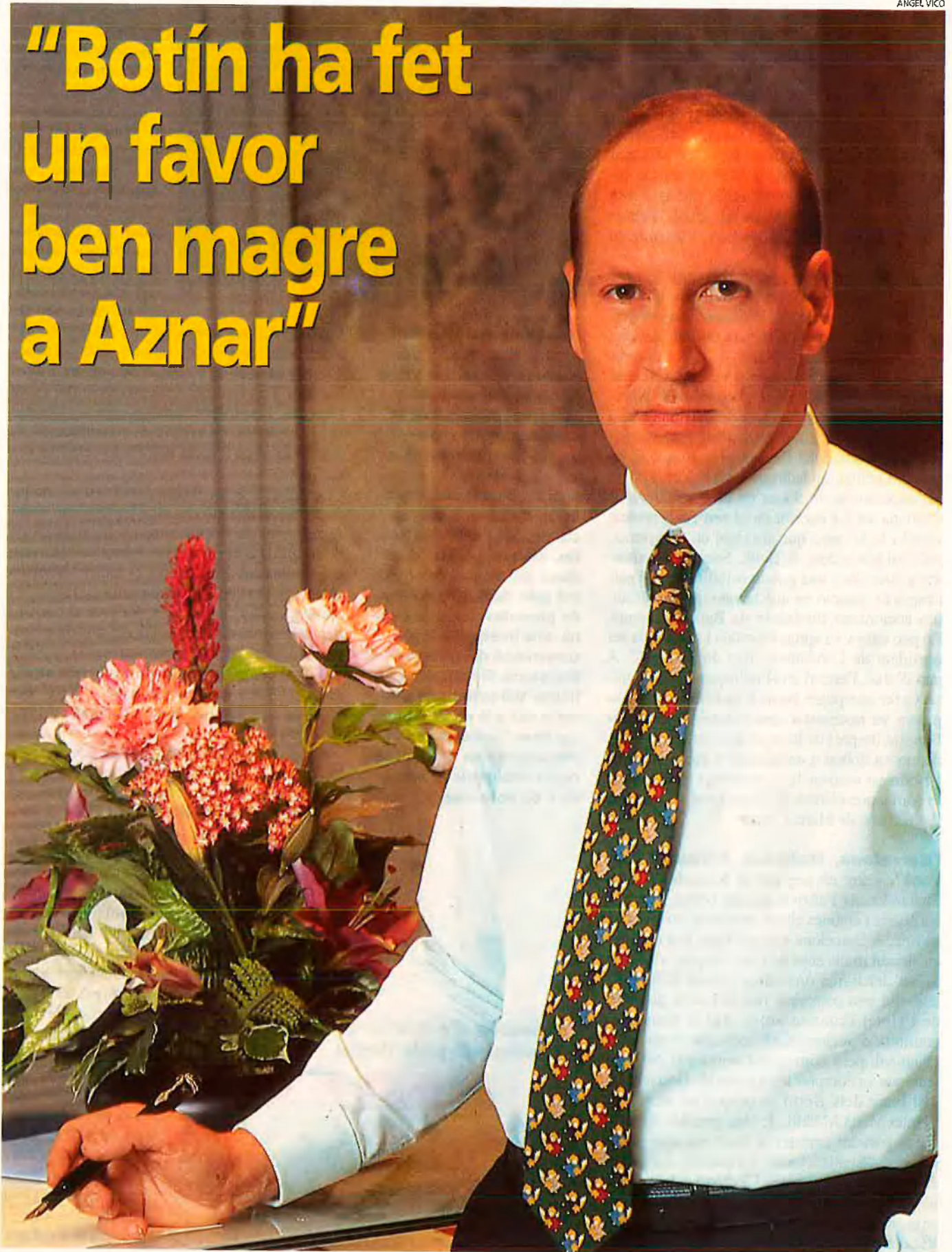

"Botín ha fet un favor ben magre a Aznar"

—Amb el seu acostament descarat al PP Emilio Botín ha trencat la discreció habitual de la seva família en matèria política. Per què creu que ho ha fet?

—El vell Botín tenia una màxima que deia que el banc ha d'estar amb el govern de torn, perquè és bo per al país i, sobretot, per al banc. L'última posició d'Emilio Botín en favor del PP és un error. Un error evident si, pel que sigui, el PP no guanya les eleccions de diumenge. Però també un error si les guanya, perquè després d'un suport explícit com el que li ha donat, Aznar es guardarà molt de beneficiar-lo. Per tant, em penso que les declaracions últimes de Botín no són fruit d'una estratègia pensada, sinó de la precipitació per una pregunta inesperada d'un periodista.

—Hi ha un acostament estratègic de Botín al Partit Popular?

—Naturalment, com el del vell Botín amb el PSOE. En un país on el 50% de l'economia està en mans o depèn de l'estat és una temeritat anar contra el govern. L'error de Botín no és pas d'apropar-se a qui manarà, sinó de fer-ho explícitament. Cal entendre que el Santander no és el banc del PP, com tampoc no ho era del PSOE. És el banc del poder, aquesta era la filosofia del vell Botín, i això el fill ho té molt assumit, si bé, segurament, no d'una forma tan intel·ligent. De tota manera, haig de dir que Botín no és l'únic que s'acosta a Aznar. De fet, no conec ningú de mínimament important en el món de les finances, de l'empresa o dels mitjans de comunicació, que no hagi fet moviments d'acostament al PP. Perquè és el partit que ha de governar.

—Botín en pot sortir perjudicat, d'aquest afer?

—Des del punt de vista d'Aznar, Botín li ha fet un favor o l'ha perjudicat? Només cal veure com el PSOE utilitza el fet com un argument de campanya electoral per veure que Botín ha fet un favor ben magre a Aznar i al PP. Aquest és el sentiment dominant, aquests moments, al carrer de Génova de Madrid. La meva sensació és que la reacció d'Aznar quan arribarà al govern, almenys d'entrada, serà de distanciar-se de Botín. El líder del PP potser no és gaire brillant, però, de ruc, no en té ni un pèl, i sap que tot signe de favoritisme envers el Santander seria mal vist per l'opinió pública.

—L'objectiu de Botín és de quedar-se el pastís de la privatització de les pensions?

—Botín cobeja qualsevol negoci, sobretot si és financer, típicament bancari. Les pensions, si es privatitzen, són el macronegoci del futur, i per tant l'interessen. Però, en tot cas, les declaracions que ha fet en favor del PP el perjudiquen, quant a aconseguir aquest objectiu. El Partit Popular no crec que toqui les pensions ni a terme curt ni mitjà, perquè seria una declaració de guerra contra el país; però si ho fes, segur que,

**Mikel Amigot,
basc resident a
Madrid, és un
dels pocs
periodistes que
s'han acostat
amb visió crítica
a la realitat i als
negocis dels
Botin. Autor del
llibre 'Los Botin.
Nacidos para la
banca', ens
facilita en
aquesta
entrevista
algunes claus
perquè puguem
conèixer millor el
nostre home de
portada.**

després d'aquestes declaracions, no les donaria al Santander. Les donaria a qualsevol banc, tret del Santander.

—La relació entre la nissaga Botín i el PP ve de lluny, oi?

—No tant amb el PP com amb Aliança Popular. El vell Botín i Manuel Fraga Iribarne eren íntims amics. Després d'un greu accident de trànsit, Fraga va dir que havia salvat la vida gràcies al Volvo que li havia regalat Botín. També hem de recordar que Elena García Botín, neboda del president del Santander, és membre destacada del PP cantàbric. Per tant, no hi ha cap acostament d'última hora; sempre han estat a prop. Per definició, un banquer se sentirà més còmode amb un govern conservador que no pas amb un de socialista; s'estimarà més un govern que minimitzi el pes de l'estat en l'economia, que abaixi impostos i que dinamitzi el negoci privat, és clar.

—El PSOE té dret a escandalitzar-se de la relació Botín-Aznar?

—De cap manera. Durant molts anys Botín ha abonat descaradament el PSOE amb crèdits bancaris, amb indulgència pels descoberts i amb favors de tota mena. Per la seva banda, el govern socialista ha donat al Santander tot el grup Banesto i el negoci de la telefonia mòbil. Ha estat un acord de conveniència que els ha beneficiat tots dos: els uns han expandit el negoci i els altres han domesticat la banca i n'han obtingut finançament. Per això crec que la utilització que fan els socialistes de la relliscada de Botín em sembla pura, absoluta i escandalosa demagogia.

—Quina connexió hi ha entre Botín i l'Opus?

—Bé..., l'Opus Dei és un macropoder, el Santander és el primer banc d'Espanya, i Botín l'home més ric del país. Per a ell, i per a qualsevol que es trobés en la seva posició, anar contra l'Opus seria un error. I no solament contra l'Opus, sinó contra tot poder establert. Hi va haver qui ho va provar, i ja veiem com ha acabat. Es deia Mario Conde. Els poders s'emparen, es comprenen; no pas per afinitat ideològica, sinó perquè ho exigeix el negoci. Feta aquesta consideració general, tothom sap que la dona d'Emilio Botín, Paloma O'Shea, és membre de l'Opus Dei. Ell no, però tampoc no crec que s'hi oposi.

—Com és Emilio Botín?

—Banca totes vint-i-quatre hores, el dissabte i el diumenge inclosos. Afany permanent de benefici. No fa res, si no en pot treure un benefici. I guanya perquè no hi ha ningú que hi posi tanta dedicació com ell. Ser banquer és l'ofici més fàcil del món, però exigeix de ser la persona més implacable del món. Has de tenir una ment sense escrúpols i deixar-te estar de sentiments. I ell s'adequa plenament a aquest perfil. Quan va agafar el control del banc ningú no en donava un duro: l'ha posat al primer lloc del ranking i, si no abaixa la guàrdia, li continuarà creixent.

Eduard Voltas